

3. СУЧАСНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ БІЗНЕС-ОДИНИЦЯМИ

ФОРМИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК БІЗНЕСУ

*Бойко Р.В., канд. екон. наук., доцент
Львівський торговельно-економічний університет*

Провідним пріоритетом інвестиційної політики, законодавчо, слід визначити формування сприятливого економіко-правового середовища для підприємницької діяльності та інвестиційного клімату. Це ключова природньо-ринкова передумова розвитку бізнесу та бажання інвестувати, а, відтак, здатність регіональної економіки формувати й залучати інвестиційний ресурс. Від неї відштовхуються пріоритети державної політики, які вже надалі стосуються в більшою мірою розміщення й використання інвестиційних ресурсів.

Більше того, згідно авторської позиції, це стимулювання розвитку тих, чи інших секторів економіки, територій, видів економічної діяльності та галузей; нарощення виробничих потужностей і досягнення процесів розширеного відтворення виробництва й споживання товарів і послуг; зміцнення конкурентоспроможності вітчизняних стратегічних підприємств головно за рахунок їх інноваційно-технологічного розвитку і технологічної модернізації виробництва; збереження, формування, розвиток та ефективно використання людського капіталу; зростання якості життя; діджиталізація й технологізація всіх сфер суспільного життя.

Розуміння пріоритетів інвестиційної політики створює підґрунтя для визначення її форм. Як зазначається у [2],

держава у процесі регулювання інноваційної діяльності, інноваційного розвитку економіки може застосовувати такі альтернативні форми впливу, як:

(1) стратегічного (більш довгострокове втручання через розробку і втілення вжиття спеціальних програм, у т. ч. проблемно-цільових, зі застосуванням комплексного і послідовного, почергового використання фінансових, податкових, бюджетних, інноваційно-технологічних та інших інструментів для досягнення мети і цілей структурних реформ й інституційних змін, включно з пришвидшеними темпами інвестиційного, а через нього й економічного, розвитку окремих територій, регіонів, видів економічної діяльності тощо);

(2) тактичного (оперативно-тактичні зміни / втручання в перебіг інвестиційних процесів і їх наслідків засобами регулювання норм рентабельності, динаміки зайнятості і виробництва, державного замовлення і т. п.) характеру.

Позаяк, до форм реалізації інвестиційної політики здебільшого відносять (1) пряме і (2) неопосередковане (економічне) регулювання.

Так, у [1] під формою прямого впливу розглядаються переважно засоби та заходи адміністративної дії, які чітко регламентують та визначають умови і правила реалізації інвестиційних процесів, накопичення і залучення інвестиційних ресурсів, використання фінансових активів у цілях інвестування, реінвестування прибутку і т. ін.; тоді як непрямого впливу – зміни в параметрах інвестиційного середовища, включно з державним фінансуванням, що часто слугує орієнтиром / критерієм в плані безпеки інвестицій у ті, чи інші галузі, сектори бізнесу.

Деяко ширший спектр форм інвестування, а, відтак, й інвестиційної політики визначається у вже згаданому Законі України «Про інвестиційну діяльність». Це, зокрема, пряме управління державними інвестиціями, регулювання умов провадження інвестиційної діяльності зі застосуванням

інституційно-правових, інституційно-організаційних, економічних та безпосередньо фінансових методів управління, здійснення повноцінного моніторингу і контролю інвестиційних процесів підприємств, фізичних осіб – підприємців, громадян. Водночас, як на думку автора, визначені форми втручання, по суті, мають такий же економічний та адміністративний характер, можуть мати довгострокові та/чи короткострокові орієнтири, наслідки.

На загал, розділяючи погляди переважної більшості науковців відносно форм інвестиційної політики у вигляді довгострокового і оперативного регулювання, а також адміністративного і економічного впливу, слід зауважити на тому, що більшої значимості в плані визначення стратегії і тактики, а також подальшого компонування механізмів, інструментів і засобів регулювання має розуміння й коректне застосування методів інвестиційної політики.

Зачасту науковці не розділяють форми та методи державного регулювання економічних процесів і явищ, об'єднуючи їх та спрощено зводячи до методів прямого (обмеження, заборони, квоти, ліцензування тощо) та непрямого (здебільшого стимулюючого, хоча інколи й обмежувального характеру) впливу.

Заразом, авторська позиція в тому аби їх розділяти, що впливає вже хоча б зі самої етимології цих категорій, коли форма є зовнішнім вираженням внутрішнього змісту, а метод (від грец. – шлях крізь) – узагальненим поєднанням системи заходів, які мають бути впровадженими аби вирішити завдання, досягти мети державного регулювання.

Вже навіть звідси приходить розуміння, що форма може слугувати способом представлення (з боку держави) концепту політики та аргументацією для її сприйняття (з боку економічних агентів, суспільства) і утвердження певних правил гри. І це дуже важливо, до прикладу, в умовах, коли існує потреба в приватному соціально відповідальному інвестуванні (соці-

альні й інфраструктурні проекти на етапі повоєнної відбудови економіки) або за все ще не сформованого повноцінного інституційного середовища інвестиційної діяльності.

Перелік посилань:

1. Вакалюк В. А. Правове регулювання інвестиційної діяльності в Україні. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2017. Вип. 16. С. 122-126.

2. Дацій Н. В. Форми та напрями державної інвестиційної політики розвитку інвестиційної діяльності в галузях національної економіки. *Інвестиції: практика та досвід*. 2010. № 17. С. 79-82.

КРЕДИТНІ СПІЛКИ ТА КВЕД: ПЛОЩИНА ПЕРЕТИНУ

Бурковська А.В., канд. екон. наук, доцент

Фещенко Я.Б., здобувач вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

Будь-які часи в економіці потребують забезпечення швидких, фінансово доступних, можливих до отримання фінансових послуг. Для певного кола користувачів вирішенням зазначеного питання стає створення та участь у функціонуванні кредитної спілки. Кредитні спілки є повноцінними суб'єктами фінансового ринку, що, відповідно, надає їм коло прав та зобов'язань. Кредитна спілка покликана, насамперед, задовольнити потреби її членів у взаємному кредитуванні та наданні фінансових послуг за рахунок об'єднаних грошових внесків членів кредитної спілки. З прийняттям змін до основного нормативного документу, який регламентує створення та діяльність кредитних спілок, це призначення дещо розширилося та видозмінилося, але основна мета залишилася первісною. Так, відповідно до чинного закону України «Про кредитні спілки» кредитною спілкою є «фінансова установа, створена на засадах кооперації з метою задоволення потреб її членів у взаємному кредитуванні та надан-